

Elogi d'una mestra de música, per Cati Moyà

La periodista cultural d'IB3 posa en valor la feina d'una mestra de música en un poblet petit

Cati Moyà

Com que per Nadal els seus alumnes no van poder anar a cantar nadales a la residència de gent gran del poble, per precaució davant una possible escampada de contagis de grip de tota casta, la mestra de música va decidir organitzar un concert de primavera amb tonades tradicionals d'aquesta època de l'any que els més menuts interpretaran per als més grans en una trobada a l'aire lliure que es durà a terme per primer pic d'enguany. Dins el cap de la mestra de música ja fa temps que ho té tot a punt: ha trescat entre llibres i discos antics a la recerca dels temes més adients, ha xerrat amb pares i mares i mestres i veïnats per dissenyar entre tots l'esdeveniment de la manera més senzilla, còmoda i satisfactòria possible i, sobretot, ha engrescat tots els alumnes de l'escola. És una escola petita d'un poble petit, de poc més de 2.000 habitants, on tothom es coneix i on la sensació de formar part d'una gran família és inevitable, tant per les coses bones com per les xereques.

És el cinquè any que la mestra de música, que ni ha nascut ni viu al poble, hi fa feina i és el primer que pot dir, alt i clar, que hi passa gust. El primer any tot foren dubtes, el segon vingueren les certeses, el tercer fou el de la pandèmia i el quart el de la reinvençió. Enguany, però, s'ha deixat endur per la intuïció que ha cultivat durant tot aquest temps i s'ha fixat en Bernat, un nin de 4 anys que mai no deia res fins que la mestra de música va aconseguir que expliqués que son pare tocava la bateria i que li agradava tocar-la amb ell. Va costar uns dies convèncer-lo de mostrar com de molt en sap davant els seus companys, però d'ençà que ho va començar ja no ha tengut volta

enrere: serà ell, és clar, qui marqui el ritme del concert de primavera. També va ser gràcies a la mestra de música que els alumnes de segon de primària conegueren l'existència d'una espècie de guitarra petita, molt més fàcil d'aprendre a fer sonar, que s'ha convertit en l'instrument preferit de tots ells: tres migdies per setmana s'ajunten per practicar amb l'ukelele les cançons que la mestra els ha anat ensenyant. És ella l'encarregada de triar què sona cada dia quan els infants entren a l'escola, la que pensa en com pot millorar l'aula de música, la que para l'orella quan els alumnes de sisè xerren d'una cançó, d'una cantant o d'un grup que els agrada: és ella la que les cerca i escolta quan arriba a casa i pensa de quina manera els pot emprar l'endemà a l'aula; és ella qui troba la fórmula i les acaba emprant.

Públic familiar en un concert de Doctor Prats (Petits Camaleons). Foto: Jordi Garcia

Quasi ni se la veu als vídeos del darrer concert de Nadal, com no se la veurà als que es facin al pròxim concert de primavera, i això que és ella l'única que roman allà davant tota l'estona, en un estat de profunda contradicció: no atura de moure's d'un costat a l'altre, amb la guitarra penjada i un somriure lluent, pegant cops enterra per marcar el ritme amb els peus, i tanmateix sembla una presència immòbil, estàtica, el pilar on tots poden aferrar-se si en qualche moment perden el punt. La mestra de música també prepara exercicis, corregeix exàmens i posa notes, però per damunt de tot ensenya, contagia i desprèn música. "Has aconseguit donar-nos una cosa que feia temps que ningú ens donava", li dirà una de les seves companyes en acabar el concert de primavera. "Ens has donat il·lusió". I la mestra de música ho trobarà exagerat, no s'ho podrà acabar de creure, perquè pensarà que no ha fet res més que el que li tocava: la seva feina. I és que de vegades la feina és, també, canviar el món.